

8 januari 2014: ilja

Onze eerste echte dag in Vietnam. Een nieuw land betekent ook vaak dat de eerste dag een regeldag is. Je hebt de plaatselijke valuta nodig, dus moet er gepind worden. Het leuke is dat we volgens mij voor het eerst miljonair zijn. 100.000 vietnamese dong is ongeveer € 3,50. Tot op heden hebben we maar maximaal 2 miljoen kunnen pinnen bij diverse ATM's dus zullen we wat vaker moeten pinnen dan normaal. We huren een scooter bij het hotel en die wordt afgeleverd door een soort reisagent. Die probeert ons meteen een toertje naar de drijvende markten te verkopen. Wij vinden zijn prijs van \$ 50 veel te duur en zeggen hem dat we eerst even wat prijzen willen vergelijken voordat we beslissen. Hij is not amused en zijn lach is meteen verdwenen. Tja, dan moet je maar direct met een goede prijs komen. Tegenwoordig leest iedereen internet en reisgidsen dus we zijn allemaal wel op de hoogte van wat iets ongeveer mag kosten.

We stappen op de scooter en gaan de stad wat verkennen. Het is een drukte van belang overal scooters en fietsen. Langs de rivier is een soort boulevard waar je diverse keren wordt aangesproken voor een boottour. Maar we gaan eerst naar het toeristenburo om uit te vinden wat er precies allemaal te doen is en wat gangbare prijzen zijn. Het buro was nogal lastig te vinden maar na 3 keer heen en weer rijden vinden we eindelijk waar we moeten zijn. We worden geholpen door een stagiaire die haar engels nog een beetje meer moet oefenen. Heel veel wijzer worden we niet en we nemen een kaart van de stad mee en een a4tje met beschreven tours. Dan gaan we maar op zoek naar een reisburo. Die vind je normaal gesproken op elke hoek van de straat maar can Tho is anders. Hier moet je echt zoeken. Nu waren we vandaag waarschijnlijk niet zo goed in zoeken want het enige buro dat we vonden bleek ook nog eens dicht te zijn. Nou ja dan vanmiddag internet maar weer eens raadplegen voor tips. We willen ook graag nog een simkaartje voor de telefoon, om lokaal te kunnen bellen en internet voor het geval de wifi weer eens heel slecht is. De eerste winkel die we binnenlopen lijkt veelbelovend. De jongeman die ons helpt spreekt gebrekkig engels, maar hij spreekt het. We leggen uit wat we willen en hij lijkt ons te begrijpen. Maar dan komen we bij het internet en dan komen we er niet meer uit. Hij probeert het, wij proberen het maar uiteindelijk nemen we afscheid zonder iets te kopen. Dan zien we ineens de grote mobiphonewinkel, een soort vietnamese vodafone. We lopen binnen en ja hoor, de dame achter de balie spreekt goed engels en begrijpt ook meteen wat we willen. Het duurt wel even voordat alles geregeld is maar dan heb je ook wat. Ok dat is ook geregeld, nu nog een toer regelen voor de drijvende markten. We besluiten naar de waterkant terug te gaan en te kijken of we dan maar zelf iets kunnen charteren. Dat lukt! Een aardige dame houdt ons aan en probeert ons een toer te verkopen voor \$ 40. We proberen nog wat te onderhandelen maar ze blijft stellig. Dan bedenken we ineens dat we gisteren een stel fransen in de bus hadden ontmoet die dit ook wilden doen. Ze moeten ergens hier in een hotel tegenover slapen. Ik herken de naam van het hotel en we gaan kijken of ze met ons meewillen. We rijden naar het hotel en lopen de lobby binnen. Oeps, we weten

niet eens hoe die mensen heten, wel dat ze vandaag zijn aangekomen. Nou ja we proberen wel wat. We leggen het verhaal uit en vertellen dat het fransen zijn. De baliemedewerker vertelt dat er veel mensen inchecken en dat hij niet weet wie wij bedoelen. Dan laat zijn collega ineens een paspoort aan ons zien met de foto van de vrouw. Ja, die bedoelen we zeggen wij enthousiast. Ze bellen meteen naar hun kamer en wij krijgen ze aan de lijn. We lopen naar boven en hernieuwen onze kennismaking. We vertellen hen over de toer en ze willen wel met ons mee, lekker makkelijk dat alles zo geregeld wordt! Wij lopen terug naar de waterkant om het met de dame af te kaarten. Binnen een mum van tijd is het geregeld en worden we morgenochtend om 05.30 verwacht. Terwijl we met de dame aan het afspreken zijn komt er een jongeman op ons aflopen en vraagt of er problemen zijn. Nee hoor zeggen wij. Hij laat ons weten als we ergens hulp mee nodig hebben we het wel kunnen vragen. Nu willen we al een tijdje weten of je de mekong delta per boot kunt afvaren to saigon en tot op heden heeft iedereen ons gezegd dat dit niet kan, dus stellen wij hem ook de vraag. We lopen met hem mee naar de overkant waar hij in het cafe zat. We gaan bij hem en zijn vriendin aan tafel zitten. Hij belt ondertussen een vriend en legt de vraag voor. De vriend zal hem zo terugbellen. We raken aan de praat en hij vertelt dat hij in australie woont en studeert en nu even terug is voor een familiebezoek. Dat is dus de reden dat hij zo goed engels spreekt. Hij vertelt ook dat hij later zelf een hotel wil beginnen. Hij geeft ons een paar leuke tips over de stad en de eettentjes en wij vertellen hem over het gebrek aan reisburootjes. Hij slaat deze info op, want zo te zien heeft hij prima in de gaten wat een reiziger graag wil. Zijn vriend belt terug en zegt ons dat saigon niet mogelijk is maar wel een stadje vlakbij. We zullen de trip gewoon aan de waterkant moeten regelen want er is geen burootje die dit soort dingen standaard aanbiedt. Ok, bedankt. Even later nemen we afscheid, we bieden aan om zijn drankjes te betalen, wat hij graag aanneemt en spreken af elkaar later te ontmoeten bij 1 van de restaurantjes. Die avond gaan we lokaler dan lokaal eten en moeten met handen en voeten ons eten bestellen. Dat lukt aardig en als lucas verschijnt wordt het wel makkelijker met zo'n vertaler erbij. We zitten aan een ieniemienie tafeltje met dito stoeltjes en midden tussen de vietnamezen. We hebben een rijstmaaltijd met een stukje vlees en groenten, een glas ijsthee voor slechts \$ 1.50. Dat is ook nog eens leuk aan lokaal eten!